

Com en una pel·lícula: la vocació de Maria

Hi ha pel·lícules que hem vist tantes vegades que som capaços de repetir-ne alguns diàlegs de memòria. Moltes s'ambienten en llocs on no hem estat mai, però que ens són molt familiars. L'anunciació és una d'aquestes pel·lícules amb les quals ens sentim com en una segona casa.

20/07/2023

Fa dos mil anys va existir una petita casa de maó incrustada a la roca, en un llogarret remot de Palestina, que va ser l'escenari de l'esdeveniment més gran de la història de la humanitat. Tot i que no hi hàgim viatjat, aquest racó —que no hauria passat mai als llibres, ni tan sols als mapes— ha estat objecte de la imaginació de generacions de cristians i són incomputables els artistes que, amb més o menys versemblança, l'han plasmat a les seves obres.

Segurament hem escoltat moltes vegades el diàleg (cf. *Lc* 1, 26-38) que van mantenir entre aquestes parets una jove de nom Maria i l'arcàngel Gabriel, enviat per Déu. Un intercanvi de paraules al qual podem tornar sempre (ho fem cada dia quan recitem l'àngelus), ja que es tracta d'un moment cabdal en el pacte entre Déu i els homes.

Un cor orant

Podem entrar amb la imaginació en un dia que comença a clarejar. És un matí fred de primavera i el silenci encara regna entre els carrerons de Natzaret, interromput només esporàdicament per uns passos, el trot d'un ase o un diàleg mantingut en veu baixa. Com altres matins, Maria s'ha despertat aviat. Abans de marxar al pou a buscar aigua, li agrada reservar uns minuts per dedicar-los a l'oració. Així pot elevar el seu cor a Jahvè i donar-li les gràcies pel do d'un nou dia. La seva meditació flueix com un riu, «en curs encalmat i ample»,^[1] sense soroll de paraules. Repeteix el Shemà Israel^[2] i els salms del rei David són en moltes ocasions inspiració per a la seva pregària.

Maria sap que la memòria és un component essencial de la fe del poble elegit. És constant en la Bíblia

l'exhortació dels escriptors sagrats a Israel perquè conservi el record de la providència divina.^[3] Ella havia reflexionat en nombroses ocasions sobre aquests textos: «La nostra Mare ha meditat llargament les paraules de les dones i dels homes sants de l'Antic Testament, que esperaven el Salvador, i els esdeveniments de què han estat protagonistes. Ha admirat aquell cúmulo de prodigis, el devessall de la misericòrdia de Déu envers el seu poble».^[4] Acostumada com estava des que era petita a conversar amb Jahvè en la intimitat del seu cor, considerava la seva protecció paternal i com el seu disseny de salvació s'havia anat desplegant des de l'inici dels temps. En la seva oració havia demanat amb insistència per l'adveniment del Messies promès.

Malgrat la seva joventut, Maria ha après a fer silenci per contemplar la

presència divina en la seva ànima. Li agrada ponderar al seu cor^[5] els esdeveniments grans i petits per calibrar-los sota el prisma de la Providència. Per això no sorprèn pensar que l'àngel Gabriel, quan es va presentar davant seu per fer-li la proposta més gran que es pugui plantejar a una criatura, la trobés recollida en oració.^[6] «No hi ha millor manera de resar que posar-se com Maria en una actitud d'obertura, de cor obert a Déu: “Senyor, el que Tu vulguis, quan Tu vulguis i com Tu vulguis”; és a dir, el cor obert a la voluntat de Déu».^[7]

La humilitat de la plena de gràcia

El missatger diví saluda Maria amb reverència i entusiasme: «Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (*Lc 1, 28*). El text sagrat afirma que «ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així» (*Lc 1, 29*).

No sorprèn la Mare de Déu la visita d'un ésser angèlic, però sí les paraules amb què es dirigeix a ella: «El missatger saluda, en efecte, Maria com a “plena de gràcia”; l'anomena així, com si aquest fos el seu veritable nom. No anomena la seva interlocutora amb el nom que li és propi en el registre civil: “Miryam” (Maria), sinó amb aquest nom nou: “plena de gràcia”». ^[8] Se li revela el nom que Jahvè ha pensat per a la seva Mare des de tota l'eternitat, el que millor la descriu. Ella, en canvi, se sent tan petita davant de la grandesa del Creador! I és precisament aquesta humilitat de Maria la que enamora Déu i la converteix en objecte de la seva predilecció: «La humilitat és el secret de Maria. És la humilitat la que va atreure la mirada de Déu cap a ella. L'ull humà busca sempre la grandesa i s'enlluerna pel que és ostentós. Déu, en canvi, no mira les aparences, Déu mira el cor (cf. 1 Sa 16, 7) i li encanta

la humilitat. La humilitat dels cors li encanta a Déu».^[9]

Gabriel continua la seva ambaixada: «No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, regnarà eternament sobre la casa de Jacob i el seu Regne no tindrà final» (*Lc 1, 30-33*). «*Ne timeas, Maria!* No tinguis por, Maria! També avui podem considerar com a adreçades a nosaltres aquestes paraules: no tinguis por. Sant Joan escriu en la seva primera carta quelcom sorprenent: “qui té por no és perfecte en l'amor” (*1 Jn 4, 17*), que sant Josepmaria traduïa així: “qui té por, no sap estimar” (*Forja*, núm. 260). Senyor, nosaltres volem saber estimar-te, créixer en l'amor».^[10]

La jove, que ha escoltat des de la infantesa la promesa messiànica, comprèn bé les paraules del missatger celeste. I tot i que ha fet la promesa de lliurar a Déu completament la seva ànima i el seu cos, descobreix en aquell moment que ha estat l'escollida, entre totes les dones d'Israel, per convertir-se en la mare del Messies. Com és habitual en ella, posa en joc tots els seus talents per discernir la voluntat divina.

Aplica la seva intel·ligència al missatge rebut i busca comprendre com fer compatible aquesta petició de Déu amb el desig que sent al seu cor de ser enterament per a Ell: «Maria preguntà a l'àngel: —Com podrà ser això, si jo soc verge?» (*Lc 1, 34*). No dubte del fet que el pla diví es compleixi. Sempre ha desitjat secundar la voluntat de Jahvè, però vol entendre de quina manera la providència resoldrà els esdeveniments i com ella pot respondre amb generositat i adhesió

de cor. «Els Sants Pares consideren Maria no com estant al servei de Déu d'una manera merament passiva, sinó cooperant al salvament de la humanitat amb fe i obediència lliures». ^[11]

L'espera d'un sí

Gabriel prossegueix: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu» (*Lc 1, 35*). I afegeix una dada sorprenent: «També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible» (*Lc 1, 36-37*). L'àngel resol l'interrogant: el fruit del ventre de Maria serà obra de l'Esperit Sant. En aquestes senzilles paraules hi ha continguda la primera revelació de la fe trinitària en el Nou Testament. I la

Mare de Déu és la primera criatura que presta assentiment a aquesta veritat, que conforma el contingut central del dogma cristià. Com va predicar sant Agustí, abans de concebre en el seu si, Maria concep Jesús al seu cor: «Crist és cregut i concebut mitjançant la fe. Primer es produeix la vinguda de la fe al cor de la Mare de Déu i, a continuació, ve la fecunditat en el si de la mare».^[12]

L'àngel ofereix un senyal a la Senyora en parlar-li de la seva cosina Elisabet, l'esposa de Zacaries, sacerdot, que viu a Ain-Karim. També Elisabet ha rebut una gran gràcia divina i està a punt de donar a llum a un fill, tot i que és estèril i ha sobrepassat fa temps l'edat de ser mare. Maria comprèn que Elisabet, a més de necessitar la seva ajuda en el tram final del seu embaràs, és la confident ideal amb qui compartir la meravella que Jahvè està a punt

d'obrar a les seves entranyes i a la seva vida.

A continuació, es fa el silenci. Amb prou feines són uns segons, però sembla com si el temps i l'eternitat s'entremesclessin en aquesta petita habitació, sobrepassant els límits del que és possible. Dels llavis de Maria penja tota la història de la salvació, la redempció de milions d'ànimes, des d'Adam fins a l'últim home que trepitgi aquesta terra. L'àngel espera expectant que hi doni el consentiment.^[13] Maria tanca un instant els ulls i es recull en oració. Ara comprèn com els esdeveniments de la seva breu existència s'han encaminat cap aquell moment i totes les peces de la seva vida, cada talent i gràcia que ha rebut, i fins i tot el dolor, adquireixen un sentit nou en escoltar aquesta proposta divina. Sap que no serà fàcil, pensa en Josep i també intueix que molts malentendran la seva situació, però

té ben comprovat que Déu és capaç de resoldre cada prova o obstacle, com va fer amb el seu poble durant la travessia pel desert del Sinaí, quan va dividir les aigües del mar Roig. No se sent digna d'un do tan immens, però s'alegra de comprovar una vegada més com el Senyor té predilecció pels *anawin*, pels més petits. «És ella la qui excel·leix entre els petits i pobres de Jahvè, que esperen confiadament i reben d'Ella salvació».^[14]

Si no haguessis obert...

Maria de Natzaret alça la mirada i fixa els ulls en Gabriel, mentre un somriure es dibuixa als seus llavis. La sorpresa, la tendresa i un subtil gest d'emoció apareixen a la seva cara, mentre respon: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1, 38). «A l'encant d'aquestes paraules virginals el Verb es va fer carn».^[15] Maria ha

dit que sí, i tot i que en aparença no ha canviat res, des d'aquell instant el Fill de l'Altíssim ha estat concebut en el seu si. «En aquell moment es produeix el grandíssim miracle: Déu es fa home».^[16] El cel esclata en una festa. I és tanta la felicitat i la pressa de Gabriel que sembla que marxa sense acomiadar-se: «I l'àngel es va retirar» (*Lc 1, 38*).

Aquesta escena ens revela l'amor immens de Déu per les seves criatures, però també com Ell compta amb la correspondència humana per dur a terme el seu pla de salvació. Maria ens fa veure fins a quin punt Déu estima i respecta la llibertat de l'home i desitja la seva cooperació perquè la redempció es continui produint en totes les ànimes. «També en tu, oh Maria, es manifesten avui la fortalesa i la llibertat de l'home. Després de la deliberació de tan gran designi et va ser enviat l'àngel i et va anunciar el missatge de la divina

decisió, i te'n va demanar el consentiment; i el Fill de Déu no baixa al teu si abans que tu donis el consentiment de la teva voluntat. Estava esperant a les portes de la teva voluntat perquè obrissis a qui volia venir a tu; no hauria entrat mai mentre tu no obrissis la porta en dir: "Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules" (Lc 1, 38). Picava a la teva porta, oh Maria, l'eterna Deïtat, però si no haguessis obert les portes de la teva voluntat, Déu no hauria pres carn humana».^[17]

El nostre agraïment a la santíssima Mare de Déu per haver dit que sí a la crida de Déu no serà mai suficient. A *És Crist que passa*, reflexionant sobre «aquesta realitat de l'afecte de tants de cristians a la Mare de Jesús», comenta sant Josepmaria: «He pensat que aquest afecte és una correspondència d'amor, una mostra d'agraïment filial. Perquè Maria està

molt unida a aquesta manifestació
màxima de l'amor de Déu:
l'Encarnació del Verb».^[18]

María Candela

[1] *Camí*, núm. 145

[2] *Dt.* 6, 4.

[3] Cf. *Sl* 78 o *Dt* 4, 9.

[4] *Amics de Déu*, núm. 241.

[5] Cf. *Lc* 2, 19.51.

[6] Cf. *Sant Rosari*, comentari al
primer misteri joiós.

[7] Francesc, Audiència, 18.XI.2020.

[8] Sant Joan Pau II, *Redemptoris
Mater*, núm. 8.

[9] Francesc, *Àngelus*, 15.VIII.2021.

[10] Del Pare, Notes d'una meditació, 25.III.23.

[11] Const. Dogmàtica *Lumen gentium*, núm. 56.

[12] Sant Agustí, Sermó 293, PL 38, 1327.

[13] Un text que recull d'una manera bellíssima aquest moment el va escriure sant Bernat de Claravall, un gran devot de Santa Maria: *Homilías sobre las excelencias de la Virgen Madre* (Homilia 4, 8-9: Opera omnia, edición cisterciense, 4 [1966], 53-54). S'inclou en la litúrgia de les hores del 20 de desembre.

[14] Const. Dogmàtica *Lumen gentium*, núm. 55.

[15] *Sant Rosari*, comentari al primer misteri joiós.

[16] Del Pare, Notes d'una meditació, 25.III.2023.

[17] De les Oracions de santa Catalina de Siena, verge i doctora (OR, XI, Anunciación 1379; ed. G. Cavallini, Roma 1978, p. 123-129).

[18] *És Crist que passa*, núm. 140.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-
pel-licula-la-vocacio-de-maria/](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-pel-licula-la-vocacio-de-maria/)
(04/04/2025)